

Беседа Владике Артемија на Преподобног Максима Исповедника 2018. године, у манастиру Свете Тројице у Кули

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Ваша Преосвештенства, часни и преподобни оци, браћо и сестре, благодат Светога Духа данас је сабрала у Божјем дому да прославимо светога славнога исповедника, Максима Исповедника, чије име носи и наш владика Максим. Пре свега честитам имендан драгоме владици са жељом да га преподобни Максим исповедник води кроз све дане живота свога, онако као што га је водио и до сада.

Свети Максим исповедник је испунио оне речи Господње из данашњег Јеванђеља: *"Ко исповеди Мене пред Оцем Мојим Небеским тога ћу и ја исповедити. А ко се одрекне мене, одрећи ћу се и ја њега пред Оцем Својим Небеским."* Св. Максим Исповедник живео је у 7. Веку, био је најпре чиновник на царском двору, а затим је све оставио и отишао у пустињу, постао монах, а касније и игуман једнога манастира близу Цариграда. Он је био веома учен човек, али не само светском мудрошћу, него је био просвећен Духом Светим, био је добро упознат са православном вером хришћанском. И када је дошла једна опака јерес и увукла се у Цркву, јерес монотелитства, онда је свети Максим, отворено, храбро иступио у борбу са том јереси. Он је био обичан монах, није чак био ни јеромонах, али је био пун Духа Светога и он се супроставио, он сам са своја два ученика само, и цару самоме и патријарху и читавоме тада народу на источном делу царевине.

Једном приликом он је био много гоњен и прогоњен због исповедања Праве Вере, а то је да у Господу Христу постоје две природе и две природе воље. Јерес монотелитства је учила да постоји само једна воља у Господу Христу, а људска природа је остала без тога свога својства. И онда свети Максим Исповедник је и речју и пером писао и бранио Веру Православну. Под његовим утицајем и иницијативом сазвани су два сабора, један у Картагени, и један у Риму, који су саборно осудили ову

јерес монотелитску. Али, цар је послао војску да доведу Максима у Цариград да му суде. И можете мислити, на једној страни седи цар са читавим својим двором, са читавим својим сенатом, четири патријарха, стошеседесет владика на једној страни, а свети Максим исповедник сам на другој страни. И онда су ту убеђивања и претње и обећања и све оно што се данас ради, а он је остао непоколебив и није ступао у литургијску заједницу са свима њима тамо сабранима. Много је гоњен, много је мучен, много је препатио. На крају, пошто нису могли да ућуткају његов «многоглагољив» језик, њему су осудили да му се језик одсече у грлу, да не би могао више проповедати и да му се десна рука одсече, да не би могао више писати против тих јеретика. И тако кажњенога они га шаљу у прогонство, у далеку скитску земљу, и тамо проводи у тамници три године и онда предаје душу своју свету у руке Господа коме је целога живота служио.

То значи, браћо и сестре, Права Вера. То значи исповедати Господа Христа свуда и у свакој прилици без страха, без устучавања, јер Господ је изговорио ове речи: *"Ко призна мене, признаћу и ја њега, а ко се одрече мене, онда ћу се и ја њега одрећи пред Оцем небеским."* Тај пример светог Максима Исповедника пратили су и следовали многи у историји Цркве Христове. Свети Марко Ефески и многи други који су такође били неустрашиви борци и сви мученици који су за Христа пострадали, они су за Праву Веру и главе своје положили и крв своју пролили.

А данас, имали данас исповедника који су спремни да било шта претрпе за Веру Праву, за име Господа Христа? Чини ми се врло мало је таквих. Свуда је и код свакога завладао неки страх, и без претње ма са које стране, али чују: "не треба ићи са тим, не треба ићи за тим, они су овакви, они су онакви...", и онда људи и они који знају, а није их мало који знају где је права истина, они, страха ради јудејскога, устучавају се да отворено исповедају своју Веру, и тиме потпадају под ону осуду коју су уста Господња изрекла, да ће се Господ њих одрећи пред Оцем Својим Небеским.

Нека би Господ дао снаге нама који смо се овде данас сабрали да прославимо овога дивнога угодника Божијега, да прославимо имендан Владике Максима, али и да се поучимо, да останемо чврсти и непоколебљиви у Вери онако као што је свети Максим био чврст и непоколебљив. Није га могло ништа ни уплашити, ни застрашити, нити каква обећања, а и тога је било, много су што шта обећавали, није га могло то поколебати. И тако је он служећи Истини Божијој, служио Господу Христу, јер је Господ рекао: *"Ја сам Истина, Пут и Живот."* Истина, а то је, уствари, Права Вера, то је Истина коју Господ тражи од нас, да живимо са Истином и да живимо за Истину и да страдамо за Истину, онда када то Господ допусти, а не да се пред свима и сваким склањамо, ћутимо, завезујемо свој језик и нисмо спремни да исповедимо Господа Христа. Тога је било много у нашем народу, нарочито у време владавине атеистичког режима под комунизмом када су људи из страха престали да славе славу, да крштавају децу, да венчавају младенце у цркви, да опојавају своје покојнике итд. Мада је дошло време да се охрабriamo. Св. отац Јустин је говорио: "Докле ћемо бити зечији род? Чим нешто шушне, а ми бежимо у своју јазбину. Докле ћемо бити зечији род? Треба да постанемо храбри."

Нека би Господ молитвама светог Максима Исповедника, молитвама нашега владике Максима и владике Наума и свих осталих, дао снаге свима нама да будемо и истрајемо у ономе што је Божије, да слободно исповедамо своју Веру, да се боримо за Истину Божију, јер без те светлости коју је свети Максим показао, светлости васељене, не можемо имати наду да ћемо Богу угодити.

Нека је још једном срећан и Богом благословен имендан владици Максиму, а вама браћо и сестре, нека је срећан и благословен овај дивни празник и ова молитва да буде на спасење и сада и увек и у векове векова. Амин.